

N:o 133.

Af herr **O. Olsson** i Stockholm, om nedsättning af tullen å
»silke rått ofärgadt» m. m.

Före 1892 års tull-lagstiftning var det ofärgade råa silket *tullfritt*, men tullen å färgadt eller blekt silke en krona pr kilo. Efter den tiden, nemligen genom 1893 års riksdagsbeslut, blef det stadgadt, att råsilke skulle draga en tull af 2 kronor pr kilo och att tullen å färgadt eller blekt silke skulle höjas från en till tre kronor pr kilo.

Det bör väl icke kunna förnekas, att denna silkestull strider mot den inhemska industriens utveckling, alldenstund den allt för högt tullbelägger en *råvara*, som icke kan odlas i Sverige, men dock utgör ett råmaterial, hvilket vissa yrken ovilkorligen måste använda för sin drift; och man kan på grund häraf mycket säkert fasthålla vid det påståendet, att silket icke är en lyxartikel och att tullen derå följaktligen icke är en lyxtull.

Härvid vill jag fästa uppmärksamheten på ett förhållande, som är att beakta såsom en hufvudsak, nemligen att silkets användning alls icke är inskränkt till sidenväfnader (hvilka ju skulle kunna benämnas för lyx), utan att det ingår såsom material i en hel mängd fabrikationer och handverksalster, såsom t. ex. all tillverkning af gångkläder, snörmakerier, elektriska trådfabrikationer, skonåtlingsfabrikater m. m. — Silket finner till och med användning inom metallindustrien. Vid tanken på glödlampfabrikationens stora framtid, har Riksdagen nyligen lemnat koppartrådar, öfverspunna uteslutande med silke eller annat textilämne, ett tullskydd af en krona pr kilo. Den för nämnda elektriska trådar afsedda svenska industrien är stadd i rask tillväxt, och importerar för ändamålet redan år-

ligen minst 2,000 kilo råsilke, hvilken qvantitet sannolikt kommer att mångfaldigas.

Det skulle blifva alltför vidlyftigt att här utveckla skilnaden emellan grunden för värdet å råsilket och grunden för värdet å färgadt eller blekt silke, jemte alla de procedurer, hvilka för sådant ändamål förekomma; men denna skilnad, som emellertid kan låta tänka sig äfven af en icke-fackman, lemnar dock den naturliga utgångspunkten vid stadgandet af tull å silke. Råsilket, såsom råvara, bör nemligen vara, om icke tullfritt, så åtminstone icke besväradt med sådan tull, att det icke finnes rimlig proportion emellan denna och tullen å det preparerade silket.

Genom råsilkets tullbeläggande och den origtiga proportionen har det lönat sig bättre att importera silket färgadt eller blekt än rätt. Följande tabell visar nemligen resultatet häraf:

Importen af silke 1883—1896:

År.	Rätt. Vigt Kg.	Ofärgadt. Värde Kr.	Färgadt.	
			Vigt Kg.	Värde Kr.
1883	12,402	570,492	6,736	383,952
1884	9,472	435,712	7,262	413,934
1885	11,804	542,984	6,768	385,776
1886	10,119	465,474	6,459	368,163
1887	7,339	337,594	5,699	324,843
1888	8,480	390,080	6,713	382,641
1889	9,389	431,894	7,572	439,176
1890	9,276	426,696	7,632	435,024
1891	9,577	396,488	7,335	375,552
1892	8,460	321,480	8,002	376,094
1893	8,477	322,126	11,518	541,346
1894	5,283	200,754	7,718	362,746
1895	6,760	256,880	10,860	510,420
1896	6,914	262,732	11,204	526,588

till och med november.

Denna omkastning är ingen tillfällighet, den kommer att blifva konstant. Äfven silket har delat det allmänna prisfallet på världsmarknaden. Tullen på råvaran har verkat derhän, att det befunnits affärsmessigare att låta råvaran prepareras i utlandet, än hos oss.

På grund af ofvan anförda, och då en allmän klagan försports från silkesfärgerierna inom landet öfver ifrågavarande missförhållanden;

då råsilkestullen är en råvarutull till den inhemska produktionens fördyrande, och statsverkets vinst derpå är mycket ringa; och då råsilkestullen och dess proportioner till tullen å färgadt silke kommer att hafva till följd, att importen af råsilke upphör och ersättes med import af färgadt silke, eller med andra ord, att råvarans beredning undandrages vårt eget lands färgerier;

så finner jag mig befogad anhålla,

att Riksdagen ville för sin del besluta sådan ändring i tulltaxan, att ifrågavarande bestämmelse måtte lyda:

Silke, rått, ofärgadt.....	1 kr. pr kilo.
» färgadt eller blekt.....	3 » » »

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 28 januari 1897.

Olof Olsson.